

ТЕЛЕ

№39 (1385)
29 вересня 2022

ЕКСПРЕСС

Інформаційно-реklamний щотижневик ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

**Вікна
ГАРАНТ**

ВІКНА

ВІД КРАЩИХ ВИРОБНИКІВ

**ВСТИГНИ
ЗАМОВИТИ
ВІКНА
за старими
цінами**

просп. Героїв Дніпра, 37а, «Універсам» (2 пов.)

тел.: **068-640-47-90**

Шановні ветерани, учасники бойових дій, діти війни! Дорогі земляки!

Від фашистських загарбників Полтавщину звільнили у вересні 1943 року. Ми дякуємо ветеранам Другої світової війни, партизанам, тим, хто в тилу самовідданою працею виборював перемогу. Глибока шана дітям війни, які допомагали піднімати Україну з руїн. Згадуємо всіх, чиє життя забрала війна. Ми ніколи не забудемо цю страшну сторінку нашої історії й ту неймовірну ціну, яку заплатив український народ.

Сьогодні знову Україна в огні. Палають міста й села, гинуть безневинні діти, їхні батьки й матері, дідуся й бабусі. Своєю кров'ю й життями наші Воїни світла захищають Батьківщину від знівснених ворогів.

Ми й сьогодні, у XXI столітті, відстоюємо незалежність, наше право жити у вільній державі.

**Вічна і світла пам'ять загиблим героям!
Бажаю всім здоров'я й добробуту, родинного тепла і злагоди
під мирним небом Батьківщини!
Слава Україні!**

Міський голова Дмитро БИКОВ

НОВИНИ КОРОТКО

- Черговим указом президент відзначив державними нагородами 78 українських воїнів. Усіх - прижиттєво. Серед них і горішньоплавнянин.

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі нагороджено старшого сержанта Вячеслава Рубеля орденом «За мужність» І ступеня.

- 26 вересня Горішньоплавнівська міська територіальна громада провела в останню путь молодшого сержанта Збройних сил України Андрія Кучеренка, який героїчно загинув у районі населеного пункту Майорськ Донецької області. Андрій Кучеренко був похований із пошестями на кладовищі в с. Солошине.

27 вересня 2022 року місто провело в останню путь захисника України, молодшого сержанта Збройних сил України Олега Скрипку, який помер у Хмельницькій міській лікарні, де проходив лікування через отримані бойові травми в результаті артилерійського обстрілу в районі населеного пункту Богородичне Донецької області.

- Станом на 27 вересня в Горішніх Плавнях кількість зареєстрованих

внутрішньо переміщених осіб склала 9210, із них дітей - 1970.

Більше 1200 внутрішньо переміщених осіб скористалися банком одягу та речей домашнього вжитку, створеним у ТЦСО «Калина» завдяки небайдужим містянам. Але сьогодні є велика потреба в чоловічому одязі (куртки, джинси, футболки, светри), зручному взутті.

Адміністрація ТЦСО «Калина» звертається до містян із проханням переглянути свої запаси та поділитися з тими, хто цього потребує. Центр працює щодня з 8 до 17 години.

- Протягом тижня на Полтавщині виявили в понад півтора рази більше нових випадків захворювання на коронавірус, ніж за попередній період.

Від 19 до 25 вересня на Полтавщині лабораторно підтвердили 2260 випадків інфікування COVID-19. Найбільше їх виявили в Полтаві.

За інформацією УОЗ Горішньоплавнівської міськради, станом на 27.09.2022 в місті зареєстровано 180 осіб, хворих на COVID-19, із них - 21 дитина. Із числа хворих 9 осіб перебувають в інфекційному відділенні (з них дві - в реанімації, одна - у стаціонарі в м. Полтава), 170 - удома під наглядом лікаря.

Є можливість зробити щеплення: в наявності 2121 доза вакцини CoronaVac, 414 - Comirnaty/Pfizer-BioNTech.

- Уряд умовно поділив регіони України на чотири типи: фронтові, опорні, деокуповані та тиллові, відповідно до близькості фронту та основних задач під час війни.

Полтавська область, згідно із цим поділом, - один із шести опорних регіонів.

Опорними регіонами є Кіровоградська, Вінницька, Дніпропетровська, Черкаська, Одеська та Полтавська області.

До переліку тиллових увійшли Львівська, Івано-Франківська, Тернопільська, Закарпатська, Волинська, Рівненська, Чернівецька та Хмельницька області.

Фронтовими регіонами залишаються Донецька, Луганська, Запорізька та Херсонська області.

Деокупованими регіонами є Сумська та Чернігівська області. Наступним регіоном, який приєднається до переліку деокупованих, стане Харківська область.

- В Україні на 26 % зросла кількість крадіжок із квартир у серпні, як порівняти з липнем. Натомість у серпні минулого року було зареєстровано 762 справи, цього року - лише 416.

Газета «Телекспрес»

Засновник - ТОВ «Телерадіокомпанія «ГОК»

Відповідальна за випуск - редакторка О. О. Тарантіна

№ 39 дата виходу 29.09.2022 Наклад 1150 Замовлення № 240

Ціна за домовленістю.

Адреса редакції газети «Телекспрес»:

39800, Полтавська область м. Горішні Плавні, проспект Героїв Дніпра, 54

Тел. (05348) 44508, 44500 E-mail: teleexpress@trkgok.pl.ua

Друк виконано ТОВ «Комплекс»

м. Дніпро, вул. Автотранспортна, 23

Реєстраційне свідоцтво ПЛ-738 от 20.02.2006 р.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.

Автор несе повну відповідальність за достовірність інформації,

точність наведених фактів. У телепрограмі можливі зміни.

Використання матеріалів тільки з дозволу редакції.

Відповідальність за зміст рекламних оголошень несе рекламодавець.

Шановні вчителі, викладачі, працівники навчальних закладів міста, ветерани-освітяни!

Вітаю вас із професійним святом - Днем працівників освіти!

У непростий для нашої країни час на плечі освітян лягає відповідальність за навчальний процес молодих українців, за майбутнє нашої держави. Ви формуєте нове покоління громадян України, передаючи кожному освіченість, багату духовність та прагнення змінювати на краще своє життя і долю своєї Батьківщини.

Дякую вам за небайдужість, творчий підхід до своєї справи, чуйні серця, щирі підтримку дітей у воєнний час.

Бажаю вам міцного здоров'я, бадьорості та оптимізму, добробуту і професійного визнання, любові та вдячності від учнів під мирним небом України.

Міський голова Дмитро БИКОВ

Учитель покоління майбутнього

Ще ніколи за роки незалежності України усвідомлення того, що вчителі важливі, не було таким гострим. Адже саме освіта є механізмом побудови суспільства і покращення цього світу. І саме вона може кинути світ у прірву, адже ми вже більше семи місяців на власні очі бачимо, яких нелюдей можна виховати.

Ті, хто недооцінює роль освіти й учителя, дуже помиляються. Адже саме зараз ми маємо перед собою страшний взрєць - результат багаторічної тотальної підміни освіти й виховання пропагандою. Освіта під час війни - виклик, це ще один фронт боротьби українців. І її якість важлива як ніколи, адже перше, що зробила влада країни-агресора після окупації, - завезла своїх учителів до тимчасово окупованих територій. Та й освітяни-коллаборанти, які намагалися за російськими програмами викладати у школах, уже фігурують у кримінальних справах.

Саме зараз українці доводять усьому світу, що мотивація перемагає ресурси. І вже протягом 200 днів українська освіта знає великих змін і проходить випробування на стійкість. Адже немає таких сучасних прикладів, коли б навчальний рік починався в умовах війни. Ніхто не знає, скільки ще вона триватиме. Але переконання в тому, що поки діти навчаються, а ЗСУ виборюють свободу на полі бою, ми маємо шанс на майбутнє, додає впевне-

ності. І яким буде це майбутнє, залежить від тих цінностей, що є в людей, які ведуть заняття й виховують дітей саме зараз.

#Учителі важливі! Адже справжній учитель сприймає дітей на одному рівні із собою і може навчитися від них не менше, ніж вони навчаються від нього.

#Учителі важливі! Адже саме вони можуть мотивувати учня: до розвитку, до знання предмета, до пізнання світу.

#Учителі важливі! Адже саме з ними діти засвоюють уроки задля того, аби в майбутньому не повторювати помилок: не боятися; не довіряти східним сусідам; не вірити нікому, хто обіцяє легке життя; завжди бути готовими до війни; говорити дітям правду про війну; діяти так, щоб нащадкам не було соромно; шукати в собі стрижень, який допоможе триматися.

Напередодні Дня працівників освіти редакція «ТЭ» запитала юних горішноплавнян, якими б вони хотіли бачити своїх учителів. Можливо, комусь із педагогів це теж стане у пригоді.

- Щоб позбавилися застарілих стереотипів і підходів у викладанні, були більш гнучкими та креативними, мали особисту позицію й думку.

- Хочу бачити зацікавлених у вивченні свого предмета педагогів, які будуть викладати його цікаво. Не хочу вчителя, який протягом уроку читає нам підручник або розмовляє ні про що. А в підсумку ми отримуємо конспект на пів зошита, де незрозуміло про що йдеться.

- Хочу, щоб уроки були сучасні, більше було презентацій і роботи з гаджетами. Щоб деякі теми пояснювали більш зрозуміло й цікаво. І якщо учень чогось не зрозумів, не одразу ставили двійку, а надавали додаткове пояснення. І взагалі щоб учителі були ближчими до учнів, спілкувалися не тільки в межах завдань. Були добрими і не кричали, адже страх перед деякими вчителями заважає навчанню.

- Хочу, щоб учителі були більш комунікабельними та добрими. Надавали можливість виправляти оцінки і не порівнювали нас з іншими класами або учнями.

- Хотілося, щоб учителі ставилися до нас із розуміння. І через різницю у віці не ставили себе вищими за нас.

Освіта завжди дуже важлива в будь-якому суспільстві, і роль учителя в ній ключова. Так було дві тисячі років тому, і так буде дві тисячі років потому. Технічні засоби, звичайно, змінюють багато моментів у навчанні, але найголовніше залишається. Учитель продовжує бути з учнем один-на-один. Саме він його готує до майбутньої цивілізації. І тому робота вчителя закарбовується у віках і продовжує бути актуальною.

Зі святом, освітяни!

Ольга ТАРАНТИНА

У найвищих інтересах дитини

В останній день вересня, коли християни шанують Віру, Надію, Любов та матір їхню Софію, Україна відзначає День усиновлення. До цього відносно молодого свята причетні не лише усиновлювачі й вихователі, опікуни й піклувальники, працівники служб у справах дітей та центрів соціальних служб. Це надзвичайно тепле свято для всієї української громади і насамперед для батьків і дітей, яких в одну родину звела доля.

Упродовж першого місяця після початку повномасштабного воєнного вторгнення РФ в Україну усиновлення неможливо було здійснювати через те, що органи державної влади, зокрема й суди, які беруть участь у процедурі усиновлення, призупинили роботу, щоб забезпечити своїм працівникам безпечні умови діяльності.

Та вже у квітні ВР опублікувала повідомлення про те, що в період воєнного стану усиновлення відбувається на загальних підставах з урахуванням норм національного законодавства. Перші від початку війни зміни до процедури усиновлення були внесені наприкінці травня. Тоді встановили перелік документів та порядок, як забрати усиновлену дитину, якщо вона тимчасово переміщена (евакуйована) за межі України під час введення на території України надзвичайного або воєнного стану.

Сучасні реалії усиновлення роз'яснила начальник служби у справах дітей, сім'ї та молодіжної політики виконкому Горішньоплавнівської міської ради Марина Горбенко:

- Мабуть, кожен дорослий житель нашої громади чув про усиновлення. Це прийняття дитини у свою сім'ю на правах дочки чи сина, що здійснене на підставі рішення суду. Хтось вважає, що усиновлення - це доволі проста процедура: прийшов до інтернату і обрав собі дитину. Або ж навпаки, що це дуже складний та виснажливий процес.

Служба у справах дітей, сім'ї та молодіжної політики виконавчого комітету готова надати практичну допомогу охочим усиновити дитину-сироту або дитину,

позбавлену батьківського піклування, та, можливо, розвіяти деякі міфи про усиновлення.

За словами пані Горбенко, в нашій громаді сьогодні проживає 44 сім'ї усиновителів, у яких виховується 49 дітей. Зберігаючи таємницю усиновлення, ми не можемо назвати прізвища цих людей, але з упевненістю можемо сказати, що завдяки їхній любові, гуманності і милосерддю діти знайшли щирий родинний затишок.

- Наша країна зараз переживає нелегкі часи, - додає спеціаліст. - В інтернеті можна побачити повідомлення із закликами терміново всиновити дітей, батьки яких нібито загинули під час широкомасштабного військового вторгнення. Хотілося б зазначити, що в умовах воєнного стану усиновлення дітей також проводиться,

але лише в тих регіонах, де не ведуться воєнні дії, де працюють служби у справах дітей і суди, і тільки стосовно до дітей, обставини життя батьків чи інших родичів яких вдалося встановити. Звертаю увагу, що пришвидженого усиновлення не існує, адже така процедура порушує передусім права дітей, особливо в умовах воєнного стану, оскільки воно завжди повинно проводитися в найвищих інтересах дитини.

Що ж таке найвищі інтереси дитини? Вони полягають у тому, щоб жити в сім'ї, в якій панує атмосфера щастя, любові і розуміння. Тому усиновлення проводиться лише в тих випадках, коли суд переконується в тому, що громадяни України або іноземці, які можуть бути усиновлювачами, виявляють свідоме бажання виховувати дітей і піклуватися про них.

Главою 18 Сімейного кодексу України врегульовані всі питання щодо того, хто підлягає усиновленню, хто може всиновити дитину.

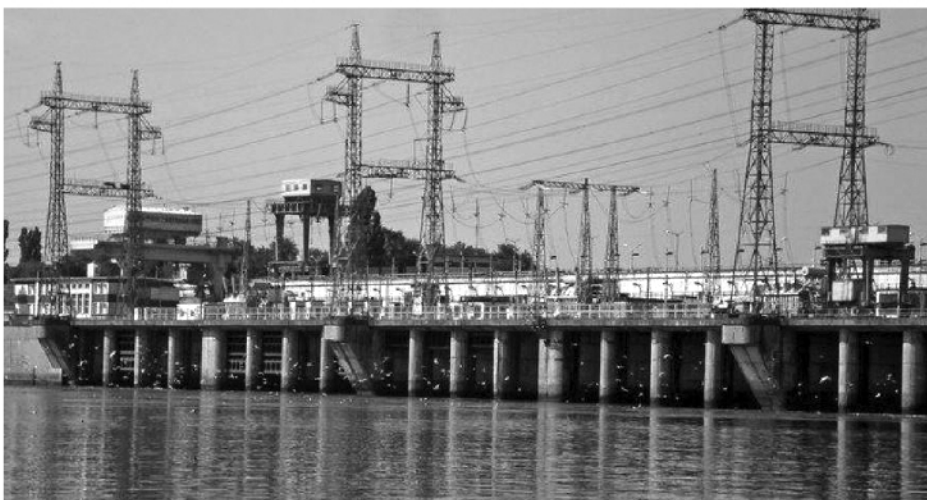
- Дітям, які позбавлені батьківського піклування, можна допомогти також у формі не усиновлення, а тимчасового прийняття їх до себе в сім'ю, доки будуть знайдені їхні батьки чи родичі; влаштування дитини в сім'ю родичів, знайомих, у сім'ю патронатного вихователя; влаштування дитини під опіку, піклування, у прийомну сім'ю або в дитячий будинок сімейного типу, - додає фахівець. - Так, у нашій громаді проживає 79 підопічних дітей, 11 дітей виховується у 3 прийомних сім'ях та одному дитячому будинку сімейного типу, 3 дітей влаштовано до патронатної сім'ї. Однак у будь-якому разі влаштування дитини в сім'ю проводиться через службу у справах дітей.

Небайдужі до дитячої долі фахівці запрошують бажаючих усиновити або взяти під опіку дитину, створити прийомну сім'ю або дитячий будинок сімейного типу звернутись до служби у справах дітей, сім'ї та молодіжної політики виконавчого комітету (вул. Миру, буд. 24, кабінети 410, 411). Там вам дадуть відповідь на всі запитання, розкажуть, які кроки треба зробити для втілення вашого бажання.

Кожен, хто проходить шляхом батьківства, знає, що він не буває легким, це постійна і наполеглива праця над собою та стосунками з маленьким усесвітом, який зростає у вашій родині. А тим, хто тільки мріє ступити на шлях реалізації найблагороднішої місії людини, бажано багато любові й доброти - того, що ми повинні дарувати нашим дітям, нашій надії, нашому майбутньому, і, пам'ятаючи про свою відповідальність, дбати про кожну дитину. Особливо про ту дитину, яка залишилася без піклування батьків.

Софія ПАЛЯНИЦЯ

На межі обережності й паніки

Три міста (Горішні Плавні, Кременчук, Світловодськ) та ряд навколишніх сіл об'єднані одним спільним ризиком: у разі прориву греблі Кременчуцької ГЕС вони частково потрапляють у зону затоплення. В умовах сучасної війни «приліт» по дамбі ймовірний. Та це не означає, що він обов'язково буде. Натомість обов'язковим є знання того, як діяти у критичній ситуації.

Після ракетних ударів по дамбах Карачунівського (Кривий Ріг) та Печенізького (Харківщина) водосховищ дехто з особливою тривогою став частіше звертати увагу на новини, пов'язані з Кременчуцькою гідроелектростанцією. Воно й не дивно: в разі катастрофічного затоплення вода може дійти й до Кременчука, й до Горішніх Плавнів.

Ми, звичайно, віримо в ЗСУ, ППО і Бога. Але куди занесе російську ракету наступного разу, не знає ніхто.

Наші міста (Горішні Плавні і Світловодськ, що розбудувався навколо Кременчуцької ГЕС) практично ровесники. За зведенням станції, як і за будівництвом Полтавського ГЗК, стежило свого часу чимало тих людей, які й досі живуть у цих населених пунктах. Тож чи не з перших рук знають, із яким запасом і розрахунком споруджувалася гідроелектростанція.

Та й у пресі, зокрема й у щотижневнику «ТЕ», неодноразово подавалися матеріали, які розкривали тему діяльності Кременчуцької ГЕС і порядку дій у разі будь-якої критичної ситуації.

Але...

Картинки з менталітету

«А ви вже знаєте, куди будете виїжджати?!» - такий телефонний дзвінок бабусі зі Світловодська тиждень тому застав нас знацька. Щось трапилось? Ми чогось не знаємо?..

Усе виявилось набагато простіше. Цього дня на сайті Світловодської міської територіальної громади з'явилось звернення, що мало не менш загрозливий початок: «Увага! Загроза ракетного удару!» І лише

далі по тексту йшло заспокійливо-розсудливе прохання «не ігнорувати сигнали повітряної тривоги» і нагадування для мешканців районів, які потрапляють у зону затоплення: «Задля уникнення паніки повторно публікуємо пам'ятки для населення зазначених районів. Закликаємо мешканців залишатися спокійними, дотримуватись усіх правил безпеки».

Мета «уникнути паніки» досягнута не була. Язик, як відомо, в нас і до Києва доведе. А інформація, чула одним вухом через третю знайому, перетворюється на об'єкт дитячої гри «зіпсований телефон».

«Завтра-післязавтра розбомблять дамбу, піде вода й на Кременчук, і на ваше місто! Будьте готові виїхати!» - бабуся всерйоз сприйняла все почуте від сусідів. І заспокоїти й переконати її було нелегко.

Офіційний коментар

Різні чутки й тлумачення ширилися цими днями на різних інтернет-ресурсах. Аж поки не з'явився офіційний коментар ПрАТ «Укргідроенерго».

«Відповідно до чинного законодавства України, гідроелектростанції Укргідроенерго класифікуються як особливо важливі об'єкти електроенергетики, у зв'язку з чим приділяється особлива увага щодо їх безпеки.

З точки зору надійності, гідротехнічні споруди Кременчуцької ГЕС, як і інших станцій компанії, не викликають жодного сумніву, що підтверджується відповідними висновками міжвідомчої комісії, яка кожні п'ять років виконує їх обстеження.

Щодо можливих сценаріїв ракетного обстрілу російськими військами греблі

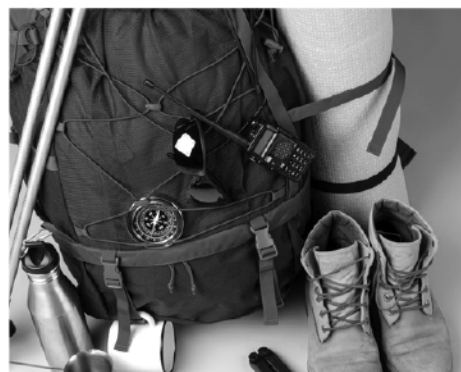
Кременчуцького гідровузла, критичної загрози для населення не прогнозується. Оскільки сама станція та гребля спроектовані й побудовані в 60-х роках з урахуванням тогочасних загроз, із значним запасом міцності та стійкості, зруйнувати чи суттєво пошкодити масивні гідротехнічні споруди ураженням ракетою не так просто. У випадку ж пошкодження металевих затворів греблі може відбуватися поступовий неконтрольований витік води з Кременчуцького водосховища, внаслідок чого відбудеться короточасне підтоплення деяких територій в нижньому б'єфі гідровузла. Зони підтоплення будуть незначними і відомі службам ДСНС та місцевим органам влади, тому місцеві мешканці будуть повідомлені завчасно.

Тож Укргідроенерго розглядає поширення необґрунтованих оцінок про катастрофічні наслідки можливого прориву греблі Кременчуцької ГЕС як сумнівну, недоречну, а часом і шкідливу діяльність, спрямовану на нагнітання паніки, відвернення уваги суспільства від актуальних проблем та спробу здобуття авторитету в медіа через поширення нефахових, псевдоекспертних оцінок».

Бути напоготові

У країні йде війна. Це факт.

Ракета може прилетіти коли завгодно і куди завгодно. Це наша реальність.

Уже сім місяців, як у кожного вдома стоїть зібрана тривожна валіза. Тож будь-якої миті ми маємо бути готовими взяти її і діяти відповідно до обставин.

Як діяти в тій чи іншій ситуації, ми повинні були знати ще вчора. На те і розробляються пам'ятки для населення, шляхи евакуації тощо. Не для паніки, а для порятунку.

Споживання інформації... Ну, наші люди граблі люблять. Тож вірять усьому підряд. А треба думати й аналізувати. Жити в режимі підвищеної готовності нам ще, на жаль, довго.

Ксенія КОВАЛЬЧУК

Заради дитячих усмішок

Новий навчальний рік розпочався в Центрі дитячої та юнацької творчості за новими правилами - в закладі довелося змінити розклад занять, щоб вихованці встигали займатися в гуртках після навчання в загальноосвітніх школах. Однак охочих здобувати позашкільну освіту не менше, ніж зазвичай.

Із 15 вересня будівля ЦДтаЮТ наповнилася радісними голосами дітлахів, які так само, як і їхні викладачі, вже давно скупили за очними заняттями, де все багатого зрозуміліше, де можна обмінятися гарним настроєм одне з одним та якісно підготуватися до участі в конкурсах. Відпочили після літніх канікул малечу центр знову захопив у вир креативу й фантазії, де за цікавими заняттями, що розвивають силу-силенну здібностей, і творчим спілкуванням, що надихає його учасників на нові звершення, час спливає непомітно.

- Завдяки якісній підготовці колективу закладу за сприяння міської влади нам вдалося розпочати очне навчання, - зазначає директорка ЦДтаЮТ Лариса Тесля. - Хоча нині в Полтавській області дуже мало закладів позашкільної освіти працюють офлайн. Як і раніше, пропонуємо нашим вихованцям безкоштовні заняття. Щоправда, це багато кого приємно дивує - в Україні мало таких позашкільних закладів для безкоштовних занять дітей. Уживаємо всіх заходів безпеки з метою профілактики поширення коронавірусної інфекції, гострих респіраторних захворювань - проводимо інформаційні хвилинки здоров'я, розмістили постери з корисною інформацією.

Цього року ЦДтаЮТ прийняв на навчання понад тисячу дітей віком від 5 до 18 років. Вони займаються у 25 гуртках, де можуть здобувати позашкільну освіту

за такими напрямками: науково-технічний, туристсько-краєзнавчий, художньо-естетичний, еколого-натуралістичний, соціально-реабілітаційний.

У новому режимі

Нині робота з дітьми проводиться максимально в суботу та неділю. З понеділка до п'ятниці заняття розпочинаються переважно о 17.00. Крім освітньо-виховної діяльності, в центрі організується й дозволля для дітей, в тому числі із числа внутрішньо переміщених осіб.

Серед ініціатив, покликаних організувати змістовне дозволля, неабияку популярність завоювала організація дитячого фітнесу щосереди о 16.00. Порцію рухової активності та хорошого настрою можуть отримати всі охочі діти віком від 9 років.

- Цей навчальний рік розпочався в ЦДтаЮТ у незвичних і складних умовах, проте колектив закладу адаптувався до воєнного стану. Ми врахували режим роботи загальноосвітніх шкіл, прислухалися до запитів батьків і врахували інтереси

дітей, - наголошує директорка ЦДтаЮТ. - Працюємо заради дитячих усмішок.

Відзначили цікаво

25 вересня позашкільники відзначили своє професійне свято. З його нагоди ЦДтаЮТ долучився до Всеукраїнського флешмобу «Позашкільля єднає». До того ж, ця дата стала хорошою нагодою пригадати всі здобутки та напрацювання викладачів та вихованців закладу. Так, доволі символічною стала перемога педагогів у конкурсі творчих проєктів «Код нації», який був організований з нагоди Дня Незалежності України Українським державним центром позашкільної освіти ГО «Молоде покоління» та БФ «Відсоток небайдужих». Перше місце в номінації «Мальовнича Україна» у віковій категорії 18+ посіла керівник гуртка образотворчого мистецтва «Палітра» Тетяна Бегейма, третє місце в номінації «Графічна Україна» у віковій категорії 18+ виборола керівник гуртка графічного дизайну «Оригінальні штуки» Єлизавета Полозун.

З нагоди Дня Незалежності України вихованці старшої групи театрального гуртка «Золотий ключик» під керівництвом Наталії Сінельник узяли участь у Всеукраїнському дистанційному багатожанровому конкурсі талантів «Золота гілка незалежної України», виборовши в ньому диплом II ступеня. У той же час молодша група «Золотого ключика» стала лауреатом I ступеня у V багатожанровому конкурсі «Битва жанрів».

На початку вересня вихованець студії біологічного малюнка «Левенгук» Анатолій Бут під керівництвом Валерія Калашніка здобув II місце у Всеукраїнському конкурсі дитячого малюнка «Зоологічна галерея». Результативною стала участь вихованок гуртка східного танцю «Аль Джана» під керівництвом Олени Хохулі у фестивалі східного танцю Gold Touch.

Любити свою роботу

Якщо любиш те, чим займаєшся, тоді обов'язково все добре виходить. Це перевірів на собі майстер із ремонту технологічного устаткування РСЦ Володимир Остапець, трудовий стаж якого налічує 40 років.

Частка єдиного механізму

Герой моєї розповіді й досі пам'ятає, як уперше потрапив на комбінат. Це було під час проходження ним виробничої практики на підприємстві, коли лише починалося зведення ЦВО-2.

- Як же цікаво було безпосередньо на робочому місці напрацьовувати практичні навички! Бачити цю величезну фабрику зсередини, де експлуатують кращі зразки обладнання світового рівня, - це щось! Пам'ятаю, як подавав ключі до-свідченим працівникам і дивувався потужності обладнання, що тут експлуатуються, - зізнається Володимир Остапець, який починав свою трудову діяльність у цеху виробництва окатків технологом на

дільниці огрудкування. - Мені було з чим порівняти, бо до цього виробничу практику проходив на одному з дніпродзержинських підприємств, де, на жаль, були просто кошмарні умови...

Після служби в армії повернувся на комбінат уже майстром з технологічного водопостачання та промислової вентиляції. З 1994 року працює майстром з ремонту технологічного устаткування. Виконує ремонт вантажопідійомних механізмів комбінату, що цілодобово експлуатуються на ДЗФ та в ЦВО. Здебільшого йдеться про ремонт та підтримання в працездатному стані електромостових кранів, що здій-

мають змогу максимально показати все, чого їх навчили дбайливі керівники. Так, нині вихованці гуртка «Авіамоделний» під керівництвом Владислава Гончарука завершують підготовку до обласних змагань з авіамоделного спорту серед учнівської молоді «Найпростіші моделі». Вони представлять в особистому заліку проведення польотів авіамоделей у класах «Метальні», «Катапульні», «Гумомоторні». Бажаємо гуртківцям вдалих висступів та хороших результатів!

Раді всім

Двері ЦДтаЮТ гостинно прочинені для всіх охочих долучитися до центрівської родини.

- Це чудовий простір для творчості, фантазії. Тут раді всім, хто готовий роз-

снюється позмінно, адже комбінат працює безперервно, тож і несправності в обладнанні можуть виникати непередбачувано.

Важлива стабільність

- Люблю, коли відремонтоване мною обладнання починає працювати, - наголошує Володимир Остапець. - Робота моя не складна, бо я люблю те, чим займаюся. Та й добре знаю, що і як треба чинити. Головне - виконувати всі задачі безпечно, бо це робота на висоті.

Додає, що не менш важливо дотримуватися ладу на робочому місці, що теж допомагає виконувати виробничі завдання швидко та якісно. Ладнати все, що виходить із ладу, давно стало звичкою для героя моєї розповіді, та він наголошує, що це доволі цікавий процес, який по-справжньому захоплює.

На запитання про те, чи замислювався хоч раз про зміну робочого місця, Володимир Остапець відповів, що його завжди все влаштовувало, до того ж він відчув на комбінаті стабільність, адже підприємство не раз успішно долало кризи й вистояло навіть у буремні дев'яності. Адже хороша робота, яка дає змогу прогнати родину, важлива для кожного чоловіка. Додає, що тут працюють саме ті, хто це цінує, решта ж відсіюється із плином часу. Думки про заробітки на Півночі швидко розвіялися в просторі, коли на власні очі побачив, як такі заробітчані знову вертаються на комбінат.

Мрія одна

У вільний від роботи час майстер із ремонту захоплюється рибальством, збиранням грибів, садівництвом. Раніше до переліку хобі входило й мисливство.

- А ще мрію, що скоро війна закінчиться перемогою Збройних сил України й наші бійці повернуться додому цілі й неушкоджені, - говорить мій співрозмовник. - І потім комбінат обов'язково продовжить свій розвиток. Решта мрій нині - другорядні.

З Україною в серці

За доброю традицією до початку нового навчального року в ЦДтаЮТ виготовили кишенькові календарики - особливі, бо новий рік тут, як і в усіх освітян, розпочинається у вересні. Цього разу на них зображене поле достиглої пшениці, що колоситься під безкраїм небом, на якому красується слоган «Все буде Україна». Це малюнок Тетяни Бегейми, керівника гуртка образотворчого мистецтва «Палітра», яка разом з іншими викладачами взяла участь у виставці творчих робіт.

Далі буде

Вихованці не лише встигають відвідати заняття в улюблених гуртках, а й готуються до різноманітних конкурсів, де

виватися й досягати нових висот, - значає очільниця закладу. - Тішить, що батьки довіряють нам своїх дітей. У такі складні часи дітям надзвичайно важливо занурюватися у творчість, щоб бодай трохи відволікатися від думок про війну та тривоги за майбутнє.

Дуже влучно й надзвичайно креативно діяльність ЦДтаЮТ відображає вірш, який став відображенням спільної творчості викладачів центру:

Позашкілля - це цікаве дозвілля,
Це веселі розваги, перемоги і вміння.
Позашкілля - дитинства
щасливий квиток
І життєвий корисний та цінний урок.

Сторінки підготувала
Наталка ВЕРЕМЧУК

Із подряпинами на руках і любов'ю в серці

Любов до тварин з'являється з дитинства. І деякі люди можуть пов'язати з ними навіть усе своє життя. Саме так зробив горішньоплавнянин Артур Шабліян.

Професія до душі

Зазвичай вибір професії молодь робить на основі привабливості - наприклад, за рівнем зарплати, іміджу установи, престижності професії, за прикладом батьків, друзів тощо. Але при цьому часто-густо нехтуються особисті якості. Мій співбесідник не став цього робити і обрав саме те, що було до душі, а саме професію лікаря-ветеринара.

- З дитинства мене оточували тварини, - ділиться спогадами Артур Шабліян. - Удома жили й морські свинки, й собаки. Батьки цьому не заперечували. У бабусі з дідусем - домашнє хазяйство: коти, собаки, кролики, кури. І серед них я завжди почувався комфортно. І це відчуття й любов до тварин були ключовим фактором при виборі майбутньої професії. І, звісно, бажання допомогти, адже хворіють усі - як домашні, так і дикі тварини. Але якщо в домашніх - поряд власник, то дикі залишаються сам на сам зі своїми проблемами.

Практика під час навчання, а потім чотири роки роботи в Німеччині зміцнили це бажання. Адже ставлення до тварин там кардинально відрізняється від того, до чого ми звикли в Україні.

Німеччина стала першою країною, яка захистила права тварин на рівні Конституції. У 2006 році правовий акт, що регулює відносини в цій сфері, - Закон України «Про захист тварин від жорстокого поводження» прийнято в Україні. Але, на жаль, закон є, але він не працює. А якщо працює, то досить вибірково.

А тепер щодо Німеччини. Очевидним є те, що в багатьох німців є собаки, і всюди, куди тільки можна, їх беруть із собою. Із собакою можна в громадський транспорт і в поїзд, у магазин з одягом і технікою, в кафе і навіть деякі ресторани. І там завжди запропонують вашому супутнику миску з водою. І якщо зустрічається місце, куди ти не можеш зайти з твариною, то там обов'язково є «собача парковка». Це така штука, до якої можна прив'язати повідець, під штучкою - великий килимок на кшталт штучної трави і великі миски з водою. Ще там дійсно працює зоополіція, адже в будь-якому випадку за свого улюбленця несе відповідальність його власник. І навіть якщо тварина потрапила під колеса автівки, винен власник або водій, адже

вони мають знати правила дорожнього руху, а тварина - ні. На утримання тварини на ціпку

Для тих, хто бажає підтримати тварин
[Patreon patreon.com/VetDoc](https://patreon.com/VetDoc)
 PayPal munzende@gmail.com
 Mono 4441114405586031

Також доречною буде допомога у вигляді невеликої річкової риби, мороженої салаки чи курячих ший.

- заборона на державному рівні. І дуже б хотілося, щоб у свідомості українців щодо ставлення до тварин теж відбулися певні зміни на краще.

Лікують усіх

Назвати свою практику комерційним проектом Артур Шабліян не може. Адже 50 % із числа пацієнтів становлять безпритульні або дикі тварини, тобто ті, чие лікування відбувається виключно за рахунок клініки. І більшість із них знаходять лікаря самотужки.

- Якщо не враховувати звичайних домашніх пацієнтів, яких приносять власники, то більшість інших знаходять мене самі, - з посмішкою ділиться своєю вдачею Артур. - Дорогою до клініки, під час прогулянки мені завжди зустрінеться хоча б одна тварина, що потребує допомоги. І не завжди медичної. Деяким треба надати хоча б тимчасовий притулок та нагодувати їх. Не відмовляємо в допо-

мозі й дівчатам-волонтеркам, що опікуються безпритульними тваринами, а також засновниці ГО «Надія для хвостиків» Дар'ї Співак.

За чотири роки з моменту відкриття клініки серед безлічі домашніх котів та собак до рук лікаря потрапляли й досить незвичні пацієнти.

- Більшість із них птахи - сови, пугачі, сичі, бугайчик, чайки. Із сільської місцевості до нас везуть ворон, лелек, чапель. Зазвичай після лікування ми намагаємося повернути їх у дикі природу. Але потрапляють до нас птахи і з такими травмами, після яких можливості жити в дикій природі вони не мають. І якщо раніше після лікування ми мали змогу відправляти їх у притулок «Пегас» міста Дніпро - саме вони приймали до себе диких тварин та птахів, то з початком бойових дій ситуація ускладнилася. Адже наразі притулок приймає й домашніх тварини, які потерпають від війни. І їм бракує всього: місця, кормів, медикаментів. Але завжди знайдуться небайдужі, готові прийти на допомогу.

Вони є і в нашому місті. Це володарі стайні в Золотнищі, які, попри труднощі, пов'язані з утриманням коней, надають притулок таким птахам. Серед наших пацієнтів є також їжаки, черепахи, равлики Ахатина, нещодавно на вакцинації був єнот, на огляд приводили мавпочку.

Незважаючи на чисельні подряпини на руках, молодий ветеринар з упевненістю зазначає, що все одно любить усіх своїх пацієнтів, хоча вони йому взаємністю не завжди відповідають, адже бояться. І при зустрічі деякі намагаються не тільки обляяти, а ще й вкусити.

І до команди лікарів-однотумців приєднуються ті, для кого отримання великого прибутку не є першочерговим. На першому місці - ставлення до тварин, потім - стресостійкість і бажання навчатися нового. Взагалі кожен пацієнт - це не тільки виклик для лікаря, а й можливість дізнатися щось нове й удосконалити свої вміння та навички. Адже якщо звичайний лікар має якесь одне направлення в роботі, то ветеринар, особливо в невеликому місті, як Горішні Плавні, зазвичай має лікувати всі хвороби і будь-яких пацієнтів - від птахів до великої рогатої худоби.

Із особистих спостережень

Ситуацій повторення в житті не перерахувати. І найбільше ми дивуємося, коли це відбувається в один день. Закон парних випадків ще ніхто не довів, але і не визнати його просто неможливо. Саме такі випадки викликають як здивування, так і усмішку.

Цікаві факти про професію ветеринара

- Собака - найчастіший пацієнт ветеринарного лікаря.
- Ветеринар - «жіноча» професія: серед них 80 % жінок.
- Ветеринар не може бути фахівцем вузького спрямування - це універсальний лікар.
- Професія - одна з найбільш затребуваних на ринку праці.
- Доктор Айболить - одна з найулюбленіших професій у дітей. Багато малюків мріє допомагати тваринам долати хвороби.
- 60 % збудників захворювань люди підхоплюють від тварин. Тому дуже важливо вчасно запобігти розвитку епідемії.
- Професія ветеринара в 9 разів небезпечніша за професію лікаря, що працює з людьми. 40 % працівників мінімум один раз лікувалися від інфекційних захворювань, отриманих на роботі. «Професійною» хворобою часто є стригучий лишай.
- У багатьох працівників ветеринарії є домашні улюбленці. І чим більше досвід роботи - тим більше в них пухнастих друзів.

- І якщо зранку до ветеринара потрапив кіт із проблемами нирок, то сміливо можеш очікувати пацієнта з такою ж проблемою ввечері і саме сьогодні, - розповідає Артур. - Причому пацієнти можуть бути схожими один на одного як дві краплі води - як за зовнішністю, так і за характером.

Удома Артур Шабляян, на його погляд, утримує досить небагато тварин. 4 криси, морську свинку, 4 коти, 2 собаки і три акваріуми з рибками, які він не рахує.

Про проблеми й бажання

Найбільшою проблемою у утриманні тварин ветеринар бачить безвідповідальне ставлення господарів до здоров'я своїх домашніх улюбленців. Особливо тих, хто не дослухається порад і нехтує лікуванням тварин на ранніх стадіях захворюваності або займається самолікуванням. І звертаються повторно, а іноді і вперше, тоді, коли врятувати тварину майже неможливо. Своє ставлення до стерилізації тварин Артур вважає упевненим, але що це треба робити, впевнений на всі 100%. Особливо це стосується безпритульних особин. І проблемі лікар бачить не стільки у збільшенні популяції котів та собак, скільки у погіршенні стану їхнього здоров'я. Це стосується також і тих тварин, власники яких використовують гормональні лікарські препарати, що впливають на пригнічення репродуктивної функції. Адже всі вони містять синтезований замінник гормонів, тривалий прийом якого призводить до онкологічних захворювань.

А побажання в лікаря єдине: любити тих, кого приручили, ставтеся до них як до живих істот, які мають свій характер, настрій і бажання, а не як до тимчасової іграшки.

Про мрії

У планах лікаря - розширення приміщення, а разом із цим і переліку послуг, які зможуть надавати братам нашим меншим.

- І саме там уже буде все, так би мовити, по-дорослому: приймальня, стаціонарне, хірургічне відділення, - зазначає Артур Шабляян. - Причому перевірену часом, відповідальну й завжди серйозну працівницю на ресепшен ми вже маємо. Це кішка на ім'я Лемура, яка за 4 роки стала одним із членів нашої команди.

Ольга ТАРАНТИНА

Творчість - понад усе

З початку осені ряди організаторів культурно-дозвілєвої діяльності в ПКІТ поповнилися новими працівницями. Знайшли керівника і для творчих гуртів, які певний час не мали наставника. Тож навіть у складний для України час творче життя в Палаці культури продовжує вирувати на радість горішньоплавнянам.

Глядач бачить під час заходу чи концерту вже готовий результат копіткої роботи організаторів культурно-дозвілєвої діяльності та керівників творчих гуртів, рідко замислюючись, наскільки відповідальним та виснажливим є процес підготовки. Творчі дівчата, які з початком осені розкрили себе в нових напрямках, дозволили трошки зазирнути за лаштунки їхньої діяльності в Палаці культури і творчості, щоб розповісти нашим читачам про всю привабливість їхніх професій.

Не просто ведучі

Організатор культурно-дозвілєвої діяльності - складна робота, далеко не для кожного. Тут потрібно завжди мати й гарний вигляд, і красивий голос; любити відчуття заворожувати публіку з першої миті. Це не просто ведуча, яка читає заздалегідь написані для неї рядки. На плечах цих людей - підготовка і проведення заходів різного формату: мітингів зі стриманим сценарієм, професійних свят з узгодженим планом виступів почесних гостей та масових заходів, де цілком можлива імпровізація та спілкування з глядачем.

Майже місяць на новій для себе посаді організатора культурно-дозвілєвої діяльності працює Яна Клименко, яка з дитинства оточена творчістю: з юних років займалася вокалом, танцями, брала участь у Клубі веселих та кмітливих. Справжнім викликом для неї стало проведення мітингу до Дня пам'яті захисників України: цього разу веселій по життю Яні довелося бути стриманою, говорити повільніше, ніж зазвичай, утім дівчина впоралася із завданням.

- Люблю бути в центрі уваги, вмію спілкуватися з людьми, тому й пішла навча-

тися до Київського національного інституту культури за спеціальністю диктора, телеведучої, - розповідає Яна. - Насправді важко цього навчитися, якщо це не йде від серця й не подобається. Тут слід відчувати людей і знаходити до них підхід поглядом, жестами, власним настроєм. Творча сфера - лише для насправді творчих людей, інші тут не витримають, вимушено зіграти почуття й емоції, яких насправді не відчуваєш, просто не вийде. Я завжди прагну дарувати людям позитив, і мені це вдається.

Творчий колектив ПКІТ в усьому підтримує молоде покоління працівників. Яна зізнається, що відчуває це, бо без такої допомоги опанувати нюанси роботи було б значно важче.

- Саме на організаторові культурно-дозвілєвої діяльності лежить організація заходу з нуля, - пояснює організатор куль-

турно-дозвілєвої діяльності Ірина Колесніченко, яка вже більше 16 років працює в ПКІТ. - Це підбір номерів, написання сценарію з розробкою його режисерського бачення, налагодження контактів зі службами, що відповідають за оформлення й декор зали, якщо це театралізоване дійство. З дитинства сама займалася вокалом і танцями, вела дитячу телепередачу на телеканалі «ГОК», тож не вважаю, що це складно - працювати відразу з великою кількістю людей. Натомість коли відчуваєш позитивну енергетику, що вирває під час заходу, позитивні емоції людей, це так заряджає! Чи є в нашій роботі труднощі? Як і в кожній іншій, однак знаю, що в житті не існує питань, які неможливо вирішити: якщо є бажання, розрулити можна що завгодно!

На одній хвилі з дітьми

Саме Ірина Колесніченко, яку всі знають як солістку кавер-гурту Brains on Holidays, викладає вокал у творчому колективі «Парне молоко» та у старшій групі його вихованців Next із початку нового навчального року в ПКІТ. Дівчина має 12-річний досвід роботи викладачем. Загалом навчає п'ять груп учасників віком від 5 до 25 років. Головна вимога викладачки, яка стосується абсолютно кожного, - дисципліна, відвідування занять без пропусків, бажання отримувати нові знання й хороших настроїв, і тоді обов'язково все вийде.

- Спілкування з людьми - моя стихія, - наголошує Ірина Колесніченко. - Це складна, але приємна робота, бо я себе не уявляю в жодній іншій сфері, крім творчої. І з певністю можу сказати, що я не дуже строгий керівник, головне для мене - бути на одній хвилі з дітьми.

Єдиний мінус, з огляду на складні часи, - відсутність достатньої кількості заходів, під час яких вихованці творчих колективів мають змогу показати на широкий загал усе, чого вони навчилися, й почути такі бажані аплодисменти від глядача. ▶

Підготовка до нових перемог

Відбіркові змагання з боротьби самбо пройшли у юних «елефантівців». Попереду в них - участь у більш серйозних турнірах.

У залі боротьби ЦДР «Елефант» 24 вересня панувала атмосфера дружнього, але суперництва. Цього дня тут тривали відбіркові змагання на першість закладу з боротьби самбо серед вихованців 2016-2017, 2014-2015, 2012-2013, 2010-2011, 2009 року народження і старших. Загалом учасниками стало близько 60 юних спортсменів.

На килим для боротьби виходили й ті, хто вже має неабиякий досвід, й найменші вихованці закладу, яким виповнилося лише 5-6 років, - для них це було першим справжнім змагальним випробуванням.

Серед учасників 2016-2017 років народження (тобто маленьких дебютантів) у своїх вагових категоріях переможцями змагань стали Вікторія Фурик, Максим Ткаченко, Вікторія Пошила, Савелій Солдатов, Євгеній Андрюнін, Артем Дігтярь та Марія Аліфанова.

У віковій категорії борців 2014-2015 років народження золоті медалі - на рахунок Артема Черebetова, Ярослава Роман-

чука, Артема Оліфіра, Кіри Лисенко, Марії Марченко, Кирила Ніколенка та Гната Колесника.

Перші місця у віковій групі 2012-2013 років народження посіли Дар'я Пасічник, Гліб Томаров, Артур Підуст та Іван Максимов.

Серед представників вікової категорії 2009-2011 років народження медалі найвищого гатунку здобули Ярослав Шемет і Матвій Кобилка.

А от найстарші вихованці боролися у двох окремих абсолютних категоріях. Серед дівчат 2009-2011 років народження в абсолютній ваговій категорії володаркою золотої нагороди стала Єлизавета Прядко. Золото в абсолютній ваговій категорії серед юнаків здобув Євгеній Овчаренко.

Золоту нагороду у своїй ваговій категорії також отримала Марія Фурик.

У цей же день, 24 вересня, вихованець закладу Максим Соляник, який тимчасово перебуває за кордоном, на Міжнародному турнірі з дзюдо у чеському місті Мельник, де були представлені Польща, Німеччина, Чехія та ряд інших країн Європи, став срібним призером змагань. На його рахунок в турнірі 4 чистих перемоги і один програв у фіналі на ваза-арі.

Ці змагання стали відбірковими до участі «елефантівців» передусім у Відкритому турнірі із самбо, що має відбутися у м. Дніпро 2 жовтня; а також у Відкритій першості ЦДР «Елефант» із самбо, присвяченій героїзму та незламності воїнів Збройних сил України, запланованій на 9 жовтня.

Годі відпочивати

На запитання про те, як творчі люди звикли відпочивати, Ірина і Яна в унісон відповідають, що така робота їх не втомлює. Якщо ж організм зрештою й потребує перезавантаження, дівчатам допомагають надихатися на повну звершення чашка ароматної кави, цікавий фільм, спілкування з друзями.

- За карантини ми так навідпочивалися, а нині ще й війна... Уже так хочеться працювати на повну потужність, як раніше, коли ти в русі 24/7, - додає Ірина Колесніченко. - Справді, вже так скучили за творчими клопотами.

Мрії про перемогу

Творчі люди залишаються усміхненими, навіть коли захід уже закінчився, а глядачі починають розходитися. Це істина, перевірена кореспондентами нашого щотижневика. Та Ірина з Яною завжди в хорошому настрої, дівчата від природи доброзичливі. Звісно, заходів нині значно менше, ніж зазвичай, проте вони щиро вірять, що війна скоро закінчиться перемогою ЗСУ. А поки сподіваються, що ситуація в країні почне змінюватися на краще, і мріють, що вже цього року вдасться повернутися до нормального творчого життя, зокрема, підготувати цікаві новорічні масові заходи.

- Звісно, зараз неможливо не перейматися, усміхатися весь час складно, коли розумієш, що в країні тривають запеклі бої. Але ж ми працюємо з людьми, тож маємо вміння знаходити позитивні моменти в усьому. Мене особисто надихає робота з дітьми: коли бачиш, як вони відкриваються новому й розкривають свої таланти, душа радіє. Вірю, що після перемоги на нас усіх чекає сила-силенна цікавих заходів для жителів та гостей міста, на яких наші вихованці обов'язково потішають глядача!

Наталка ВЕРЕМЧУК